

ת"פ 40923/03/16 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד רדז' אשורוב

בית משפט השלום בבאר שבע

27 יולי 2016

ת"פ 40923-03-16 מדינת ישראל נ' אשורוב(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד אטיאס

נגד
הנאשם
רדז' אשורוב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אביטן ועו"ד זייתונה

הכרעת דין:

בפתח הכרעת הדין, ובהתאם להוראת סעיף 182 סייפא לחסד"פ הנני להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

מבוא:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו תקיפת סתם של בת זוג ואיומים. על פי המתואר בכתב האישום במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו הנאשם וו ק (להלן: "המתלוננת") בני זוג לשעבר. בתאריך 16.3.16 בסמוך לשעה 21:05 באזור "צים סנטר" בנתיבות, תקף הנאשם שלא כדין את מתלוננת בכך שהגיע אליה מאחור, אחז בה בידה הימנית וסובב אותה. במעמד המתואר לעיל איים עליה בכך שאמר לה: "אני יאנוס אותך ביחד עם החבר שלך, ואם את חושבת שאת תבני לך פה זוגית על חשבון הגב שלי את טועה פה בגדול ושום בן זונה מלשין של המשטרה לא יסתובב איתי בעיר".

זירת המחלוקת:

במענה לכתב האישום, כפר הנאשם כפירה מוחלטת במיוחס לו. לדבריו, כלל לא היה נוכח במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום ומשכך לא איים ולא תקף. כל המיוחס לו בכתב האישום הנו בגדר עלילה.

פרשת התביעה

ע.ת 3 ו ק:

עמוד 1

המדובר במי שהייתה בת זוגו לשעבר הנאשם והמתלוננת בתיק. במסגרת חקירתה הראשית מסרה כי היא והנאשם היו בני זוג שנה וחצי ונפרדו לפני שנתיים. יש להם ילד משותף אולם אין בין הנאשם לילד כל קשר. לדבריה לאחר שנפרדה מהנאשם הלה היה במעצר תקופה ארוכה ולאחר שהשתחרר התחיל להציק לה ברחוב ולקלל אותה. בשל כך אף הגישה נגדו תלונות מספר פעמים והנאשם נעצר. היא נמצאת כעת בחודש ה-9 להריונה ועובדת בחנות אופטיקנה (ר' עמ' 6-7 פרוטוקול).

על שארע במועד הרלבנטי העידה:

"יצאתי מהעבודה סביב השעה 21:00 שזו השעה שאני מסיימת, אני עובדת 3 פעמים ערב ופעמיים בוקר. חזרתי מהעבודה, נכנסתי לשביל שאני חוזרת ממנו בכל יום מהעבודה, העבודה היא ברח' בעלי המלאכה 5 בנתיבות, כשנכנסתי לשביל שהוא די חשוך ובעצם זו הדרך היחידה שמובילה לבית שלנו. כשהתחלתי להתקדם בשביל, קלטתי מרחוק דמות של גבר מתקדמת לכיוון שלי, לא התייחסתי כי לא זיהיתי את הבחור. כשעברתי קצת, נפגשנו ועברתי לידו, מישהו תפס אותי מאחורה ביד ואז קלטתי שזה הנאשם והוא החל לקלל ולאיים. הוא אמר "אני אאנוס אותך ואת בן הזוג שלך, את לא תחיי בעיר הזאת על חשבון הגב שלי ואף שוטר בן זונה מלשין לא יסתובב בעיר" ובעצם הוא דיבר על בן הזוג שלי הקיים. באותה שניה התחלתי לצעוק ונבהלתי. עבר במקום בחור אתיופי שאני לא מכירה אותו ואין בינינו שום קשר וכשהוא ראה את האירוע הוא שאל אם הכל בסדר, אמרתי לו שלא וביקשתי שיתקשר למשטרה כי הנאשם תוקף אותי ואז הנאשם הלך. אני המשכתי בשביל לכיוון הבית שלי והבחור הלך...את הנאשם ראיתי רק כשהוא תפס לי את היד וסובב אותי. אני ראיתי דמות גבר לפניי, אבל לא זיהיתי אותו כי הוא היה עם כובע והרבה זמן לפני זה לא ראיתי את הבן אדם, בערך חודשיים. (עמ' 7 לפרו')

בהמשך העידה כי לא התקשרה למשטרה כי:

"מיהרתי לעזוב את המקום ולהגיע הביתה כי פחדתי. לא התקשרתי כי נגמר האירוע ולהגיע לבילה לתחנת נתיבות שהיא תחנה קטנה, זה מיותר כי אין חוקרים רבים. כשהגעתי בבוקר למחרת למשטרה אמרו לי להגיע למחרת כי אין מספיק חוקרים, כשסיימתי לעבוד חזרתי לתחנת המשטרה.

המתלוננת ציינה כי ביום שבו הנאשם נעצר, הגיעה לתחנה גם בת הדודה שלו שאמרה לה: **"ר אומר לך שהוא מצטער על מה שהוא עשה, תבטלי את התלונה והוא יעזוב את העיר" וחוקרת בשם פאני עמדה לידי ושמעה את מה שהדודה שלו אמרה". (עמ' 8 ש' 12).**

המתלוננת מסרה שהיא הגיעה לביתהסביב 21:10, 21:15, ואמה הייתה עם הילדים שכבר ישנו. 10 דקות אחרי שהגיעה הביתה בן זוגה הגיעה והיא סיפרה לו על המקרה. לדבריה אין לה טעם להכניס את הנאשם לכלא. הנאשם נרקומן וזקוק לגמילה. שהוא תחת השפעת סמים היא מפחדת ממנו. זו לא הפעם הראשונה שהוא תקף אותה (ר' עמ' 8 לפרו').

בחקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם כך שבעבר הודתה במשטרה, אגב מסירת הודעה חדשה, כי שיקרה ביחס לנאשם. במענה לכך אישרה שכך נהגה יחד עם זאת הוסיפה כי היה זה בגלל איומים טלפוניים של הנאשם שהצליח

להתקשר הגם שהיה עצור: "יש טלפונים, אם אתה נמצא הרבה זמן באוהלי קידר ויש לך קומבינות עם סוהרים, אז נותנים לך להתקשר.."

בהמשך חקירתה הנגדית, אישרה המתלוננת כי שיקרה במסגרת אותה חקירה כשאמרה לחוקר שלא ידעה כי אותה עורכת דין שביקשה לשוחח עימה (לאחר שהוחשדה במסירת הודעה כוזבת) היא אותה עורכת דין שמייצגת גם את הנאשם. לדבריה ענתה כך בשל חששה מהנאשם ומחברו לתא המאסר ששוחח עימה. (עמ' 11 לפרוטוקול). לשאלה מדוע חרף חששה הרב מהנאשם לא המתינה בתחנה בבוקרו של היום למחרת מסרה כי עליה להתפרנס ולכלכל את ילדיה וכי הנאשם ממילא בשעות היום ישן מסומם (ר' עמ' 15).

ע.ת. 2, ניקולאי קטקוב:

המדובר בבן זוגה של המתלוננת. הלה לא היה עד לאירוע עצמו ולמעשה עיקר עדותו נדרשה על מנת לתאר את מצבה של המתלוננת עת פגש אותה בביתם מספר דקות לאחר האירוע:

"ה- 15.3.2016, יום שלישי אני חושב, אותו יום הייתי בעבודה, בשעות הערב בעל הבית הזמין אותי לעבודה לראות פרויקט של מעלית ולתת מידות מדויקות. בשעה 20:30 יצאתי מהבית, הלכתי לבעל הבית שגר לא רחוק ממני, ישבנו ודיברנו בקשר לעבודה. בשעה 21:20 בערך חזרתי הביתה, בדיוק בזמן הזה ו צריכה לחזור הביתה, פספסתי אותה איכשהו ונכנסתי הביתה. ראיתי אותה כולה בוכה, נסערת ורועדת. לא כל כך הייתי צריך לשאול אותה מה קרה כי זה לא מקרה חד פעמי, ידעתי מה קרה, שאדון רדז' בטח פגש אותה. היא סיפרה לי שהוא פגש אותה בדרך מהעבודה באחת הסימטאות, הוא תקף אותה, קילל, איים, אמר לה שהוא יאנוס אותה ואת החבר שלה, הוא לא יתן לה לחיות פה. המזל היחיד שלה שבדיוק עבר שם בחור אתיופי או סודני, אז הבחור נרתע והיא ניצלה את ההזדמנות וברחה משם."

ניקולאי הכחיש את טענת הנאשם לפיה אלו נפגשו באותו היום שבו על פי הטענה המתלוננת הותקפה והוא איים עליו. לדבריו ביום זה עבד בבית של אחד מהבלשים בנתיבות עד השעה 17:30, לאחר מכן פיזר את העובדים ומשם נסע למחסן כך שלא היה יכול לפגוש את הנאשם. אין בינו לנאשם דבר למעט העובדה כי הוא בן זוגה הנוכחי של בת זוגו לשעבר של הנאשם. (ר' עמ' 19-20).

בחקירתו הנגדית שב והכחיש כל מפגש עם הנאשם ביום האירוע או איומים כלפיו. לדבריו תיאר כבר במשטרה את מצבה הנפשי הרעוע של המתלוננת וענה בהתאם למה ששאלו אותו. מאשר כי אמר למתלוננת שתתקשר אותו הרגע למשטרה אולם לדבריו זו התקשרה רק יום למחרת כי אין בלילה חוקר בתחנה. לא הלך איתה יום למחרת לתחנת המשטרה.

השוטר אריק תורג'מן:

המדובר במי שמשמש כראש משרד החקירות בעיר נתיבות. הלה ביצע השלמת חקירה לאחר הגשת כתב האישום (בעקבות בקשה לקבלת חומרי חקירה) במהלכה איתר מצלמת אבטחה השייכת לעסק א.א. מזגנים:

"יצאתי לעסק א.א. מזגנים, אם אינני טועה, שם פגשתי את מאור גוזלן שהוא מנהל החנות, גביתי ממנו הודעה בעניין המצלמות, יש עדות שלו בתיק. למעשה הוא תיאר לי שיש 7 מצלמות בעסק שאחת מהן נמצאת מאחור ופונה לשביל. לאחר שגביתי את הודעתו וראיתי את שדה הראיה של המצלמה האחורית, במסך, יצאתי לשביל עצמו וניסיתי לחפש את המצלמה. כשאני אומר ניסיתי, כי ידעתי שיש מצלמה כי הוא אמר לי. במבט ראשוני היה קושי לראות אותה, מדובר במצלמה קטנה שנמצאת מסביב לצנרת וחוסים ומדחן של מזגנים. במקום צילמתי מספר תמונות של המזגן והחוסים מקרוב ורחוק, צילמתי מספר תמונות של השביל עצמו, מתחילת השביל ומאמצע השביל ואת התמונות ומזכר שלי הגשתי לתובעת" (עמ' 27 לפרו').

בחקירתו הנגדית אישר שהסתפק בדברי העד ביחס לכך שהמצלמה אינה קולטת דבר בחושך וזאת בהצטרף לכך שאירוע היה בהמשך השביל ומימלא הקבצים הרלבנטיים נמחקו. לדבריו, לא ייתכן שיאמרו למתלוננת בעבירות אלימות במשפחה שתלך ותבוא מאוחר יותר. לכל היותר אומרים לה להמתין שכן בתחנת נתיבות משעה 16:00 ועד לבוקר למחרת ישנו חוקר תורן אחד שיכול להיות עסוק בחקירה אחרת.

השוטרת פאני פלדמן:

המדובר בחוקרת שגבתה עדות המהמתלוננת, חקרה את הנאשם, ביצעה בניהם עימות ובהמשך יצאה עם המתלוננת לתעד את הזירה. לדבריה לא הבחינה בעת שהגיעה לזירה במצלמת אבטחה גלויה. שעומתה עם העובדה שבסופם של דברים נמצאה מצלמה במקום ענתה כי יש שם צנרת ומזגנים ולא ניתן לזהות המצלמה באופן מיידי.

בחקירתה הנגדית אישרה שלא נכנסה לחנויות עצמן שכן לא הבחינה במצלמות. כך גם אישרה שלא נכנסה למאפיית עמית שבה על פי טענת הסניגור ישנה עוד מצלמת אבטחה שחולשת על המשך השביל.

העדה הכחישה סיטואציה שהועלתה על ידי המתלוננת ולפיה בנוכחותה, דודתו של הנאשם פנתה למתלוננת ודיברה איתה. לדבריה, גם אם המתלוננת שיקרה בעבר, הם אינם שופטים אותה ובודקים כל מקרה לגופו.

העד מאור גוזלן:

המדובר בבעל העסק א.א.מזגנים שבו אותרה בסופם של דברים מצלמת האבטחה אשר חולשת על האזור שבו על פי הנטען בוצעה התקיפה. לדבריו, המצלמה פונה לשביל האחורי, היא לא קולטת דבר מלבד הדלת ושניים שלושה מטרים מהשביל. בחקירתו הנגדית אישר לבא כוח הנאשם כי התמונה שהוצגה (3/ס) צולמה בלילה ממצלמת האבטחה שלו.

עד התביעה אלכסנדר מילר:

עד זה הובא מטעם התביעה על מנת לסתור את האליבי של הנאשם למועד האירוע. לדבריו, הנאשם גר לפני שנעצר במקלט. במענה לשאלה היכן ישן הנאשם במועד האירוע 15.3.16 ענה כי הוא היה אצלו, בא לישון אצלו בנתיבות.

במהלך היום רדג' היה בבית כאשר בשעות הערב, הביא לו תיק גדול עם גלגלים ועוד תיקים כדי שייקח את הדברים שלו מהמקלט. שהנאשם יצא הוא נרדם, לא ידוע מתי הוא חזר, לא הסתכל בשעון. בחקירתו הנגדית אישר כי באותו היום שבו הנאשם ביקש לעבור אליו, זהו גם אותו היום שבו בפועל הוא עבר אליו כשבהמשכו נתן לו מזוודות על מנת שיביא את דבריו.

פרשת ההגנה:

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. במהלך חקירתו הראשית, סיפר כיצד בזמן שהיה במאסר, ניקולאי החל להיפגש עם המתלוננת שלא בידעתו. לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון לא היה בקשר עם המתלוננת וחשש ממנה שכן לדבריו זו מתלוננת על כל דבר. בהמשך תיאר כיצד נפל חזרה לסמים והתגורר במקלט ציבורי עד שנעצר בחשד לגניבה. לאחר ששוחרר באותו היום, ביקש מהחבר שלו אלכסנדר להתגורר אצלו. הנאשם הכחיש כי ביקש בעבר מהמתלוננת שתבטל את התלונה שלה.

הנאשם נשאל לגבי המועד אותו מסר במשטרה - יום שלישי 15.3.16 - כזה שבו עבר לביתו של אלכסנדר, וענה כי לא הרגיש טוב בחקירות וענה למה ששאלו אותו. לדבריו, למחרת היום שבו השתחרר ממעצרו בגין החשד לגניבה פגש בניקולאי ואמר לו שהוא הרס לו את המשפחה והוא מבקש ממנו שיעזוב אותו לחיות בשקט. המדובר באותו היום שבו הוא אמור היה להיכנס לאישפוזית אם כי לא זוכר באיזה יום מדובר. הנאשם הוסיף כי עקב חששו מפני המתלוננת הוא יזם הליך של הוצאת צו הגנה במעמד צד אחד בפני מותב זה.

בחקירתו הנגדית, מסר שהגיש בעבר תלונה כנגד ניקולאי על כך שזה שלף לעברו סכין. הוא השתמש בסמים תקופה ממושכת אבל היה לו כסף מחברים לשלוח למתלוננת. הוא התגורר במקלט תקופת בת כחודש וחצי חודשיים. ביום האירוע 15.3.16 היה כמעט כל היום בבית: **"אני יצאתי בשעה 12:00 לשם, הלכתי לשם לקחתי דברים מהמקלט וביקשתי מאלכסנדר לישון כמה ימים אצלו... או שזה היה ב- 13 או שזה היה ב- 14. אני לא זוכר ממש אבל אני יודע שבאותו היום שעצרו אותי אני הלכתי לאלכסנדר.. ב 15.3. באותו היום שוו אומרת שתקפתי אותה הייתי אמור ללכת לאישפוזית, השעה 10:00 בבוקר הייתי אמור להיות שם..".** בהמשך החקירה, יאשר הנאשם (חרף התנגדות ב"כ כי הוא מתכוון ליום האירוע) כי ביום 15.3 יצא מביתו של אלכסנדר לקראת הערב לקחת את הדברים שנותרו במקלט ובדרך פגש את ניקולאי.

דין והכרעה:

כאמור בפתיח, לאחר ששמעתי העדים והתרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי, לאחר שקראתי ועברתי על המוצגים, ולאחר שנדרשתי לטיעוני הצדדים, סבורני כי המאשימה לא הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר ועל כן יש לזכותו.

בפתח דברים יאמר כי גרסתה של המתלוננת ככל שזו נוגעת לליבת האירוע הייתה גרסה ללא סתירות או פריכות מהותיות. למעשה מדובר בתיאור קצר יחסית של האירוע אשר התרחש במשך שניות בודדות שבו על פי הטענה הנאשם

אחז בה ואיים עליה. הגם כך, סבורני כי יש להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק וזאת בשל שורת טעמים אשר הצטברותם יחדיו מקימים את אותו ספק סביר ולמעלה מכך. ובמה דברים אמורים.

ראשית, אין מחלוקת כי בסופם של דברים מדובר בתיק של בילה מול מילה" כאשר אין בראיות התביעה אף לא עד נוסף, לא כל שכן עד אובייקטיבי, או ראיה תומכת אחרת לגרסתה של המתלוננת. אכן, אין מניעה לבסס הרשעה בפלילים בהסתמך על עדות יחידה, אך מטבעם של דברים יש לעשות זאת במשנה זהירות.

זאת ועוד, את אותה בחינה זהירה המתבקשת נוכח היות התיק ככזה של "מילה כנגד מילה" יש לעשות גם מתוך ההנחה כי המתלוננת בתיק זה הודתה הן בחקירתה והן בבית המשפט כי שיקרה בעבר במשטרה, ולא זו בלבד, הרי שבעקבות אותם שקרים הנאשם נעצר לא אחת. בטרם אותם שקרים יפורטו יודגש כי העובדה שהמתלוננת הודתה ששיקרה בעבר במשטרה, אין פירושה כי מכאן ולהבא אין מקום לרחוש לדבריה כל אמון או שתלונות עתידיות לא תטופלנה. (והדברים נאמרים גם מתוך ההכרה כי חלקן של אותם הודעות בהן הודתה כי שיקרה נעשו במסגרת תיקים של אלימות נטענת כלפיה על הלחצים המופעלים לא אחת על קורבנות העבירה לחזור מהן מתלונת).

הגם כך, ומתוך חקירתה הנגדית עולה כי אין המדובר במקרים בהם המתלוננת אך ביקשה לבטל תלונה או להקטין מחומרת הדברים אלא מדובר בלפחות ארבעה מקרים בהם זו שיקרה בחקירתה המשטרתית: כך בחקירתה הנגדית אישרה כי בחקירה משטרתית במחודש אוגוסט 2014 (פ"א 36723-07-14) מסרה: **"לאחר התלונה ואני הבנתי מה הולך להיות, אני לא רוצה לסבך אדם על משהו שלא היה"**.

עוד אישרה כי במסגרת אותו פ"א שיקרה פעם נוספת לחוקר ששאל אותה האם היא יודעת שאותה עורכת דין איתה היא מבקשת לשוחח מייצגת גם את הנאשם. (ר' עמ' 11 לפרו'). בנוסף נלמד שלאחר העימות שנערך בין המתלוננת לנאשם במסגרת אותו פ"א, כשהשניים הושארו לבד וזו אמרה לו: **"טוב, אמרתי לו עכשיו שכל מה שהיה זה לא היה והיו רק ויכוחים ביננו ועכשיו אתה תבטל את התלונה שלך עלי."** עוד יצוין כי בעימות הנערך במסגרת החקירה של התיק שבנדון המתלוננת מסרה מיוזמתה כי: **"אני בעצמי מסרתי הרבה עדויות שיקריות בשביל הבן אם הזה..."**.

ייטען הטוען כי אותם שקרים נוגעים אך ורק לתלונות הנוגעות לאלימות שהופעלה כלפיה ומכאן גם הבסיס ללחצים שהופעלו עליה לחזור בה מתלוננתה, ולא היא. המתלוננת בעדותה ציינה כי שיקרה עבור הנאשם גם שלא בעבירות אלימות: **"נכון, בזמן שחייתי איתו והגיעה המשטרה אלינו הביתה לחיפוש של סמים, שיקרתי בשבילו כי פחדתי ממנו כי הוא היה מרים ידיים ומאיים. בנוסף הייתי באותה תקופה בהריון מהנאשם וחץ מזה יש לי שני ילדים קטינים בבית ולא רציתי שייראו את הצעקות שלו.... באפשרות הראשונה שהייתה לי להיפרד ממנו עשיתי את זה וזה היה בזמן שהוא נכנס לבית הסוהר... שיקרתי בשבילו, עוד פעם, אני חוזרת על עצמי שזה לא האירוע הראשון שקרה. אין לי שום דבר נגדו, אני לא מחפשת להכניס אותו לבית סוהר, אני מחפשת את השקט הנפשי שלי, שיפסיק להטריד אותי."** (עמ' 9 לפרו').

יתרה מכך, מחקירתה הנגדית למדים עוד כי בשלב שכבר לא חיה עם הנאשם, מצאה למסור דיווח מוטעה למוקד 100

באופן שיש בו בעקיפין כדי לשרת את מטרותיה. הדברים אמורים לדברים שמסרה במסגרת פ"א 50378-3-14 שם דיווחה על "קווקזי מסומם, צועק ומשתולל מבקשת נידת למקום" הגם שעל פי הנלמד ידעה שמדובר בנאשם, בעת הגעת המשטרה שללה כל אלימות או הסגת גבול. בהמשך הבהירה לנאשם באמצעות השוטר כי עליו לפעול בהתאם להסכם שבניהם בנוגע לביקור הילד המשותף. (ר' עמ' 12-13 לפרוטוקול).

המתלוננת אם כן, מוכנה הייתה לפעול באופן מוחשי ואף לשקר עבור בן זוגה מספר רב של פעמים במשטרה, התנהלות שיש לקחתה בחשבון גם על רקע טענתו של הנאשם לפיה בינו לבין זוגה הנוכחי ם ישנו סכסוך (על רקע כך שזה פיתח מערכת יחסים עם המתלוננת מאחורי גבו) ובאופן קונקרטי, כי באותו היום, היה זה בן זוגה שאיים על הנאשם וכי אותה תלונה נעשתה "כתגובת מנע".

בכך כאמור לא היה די להביא לזיכוי של הנאשם (שכן כאמור העובדה כי המתלוננת נמצאה משקרת בתיקים קודמים אינה מלמדת כי היא עושה כן גם במקרה הנוכחי) אלא שבתיק זה מצטרפים מספר נתונים כבדי משקל אשר מבססים את אותו ספק סביר והכל כפי שיפורט להלן.

בדומה לליבת גרסת המתלוננת, כך גם ביחס לעיקרי גרסת הנאשם, לא ניתן לומר, כי זה שינה טעמיו או שנתגלו בגרסתו סתירות או פריכות מהותיות. הנאשם דבק בגרסתו למן הרגע הראשון כי כלל לא פגש במתלוננת באותו לילה וזאת לאחר שבאותו היום בשעות אחר הצהריים פגש בבן זוגה שאיים עליו. הנאשם דבק בגרסה זו בעימות וכך גם בבית המשפט.

להתרשמות בית המשפט הנאשם העיד באופן כנה על מצבו באותה העת לרבות נפילתו חזרה לסמים לאחר שחרורו, האופן שבו קיבל את הזוגיות החדשה של המתלוננת, הסיבה בגינה לא התייצב לדיון במעמד שני הצדדים בצו ההגנה שביקש או הסיבה בגינה ביקש ללכת דווקא לאלכסנדר ולא לדודתו.

בדומה, הנאשם, בניגוד לקו ההגנה של בא כוחו (לפי יכול וישנו בלבול במועד שבו יצא לאסוף את יתרת חפציו מהמקלט), ציין כי ביום האירוע יצא לקראת ערב למקלט ובדרך פגש את בן זוגה של המתלוננת. (פירוט לגבי האליבי בהמשך הכרעת הדין). עוד יצוין כי הרבה לפני קרות האירוע, היה זה הנאשם שביקש להוציא צו הגנה כנגד המתלוננת ובן זוגה לרבות הגשת תלונות ביחס לאיומים מצדו מתוך חשש שירעו עמו.

במצב דברים שכזה, אין לומר כי ישנה גרסה אחת שבמובהק יש להעדיפה על פני רעותה ועל בסיסה לקבוע מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם.

תהיות בגרסת המתלוננת ובן זוגה:

המתלוננת העידה כי מיד לאחר האירוע מיהרה לביתה ולא הגיעה למשטרה עקב חששה מפני הנאשם. לא זו בלבד, הרי שעל פי דברי בן זוגה, ניקולאי קטקוב, בשעה שפגש את המתלוננת בסביבות 21:20 זו הייתה בוכה, נסערת ורועדת (עמ' 19 לפרו'). האמור לעיל, מעורר לא מעט סימני שאלה ויוצר ספק גם ביחס לדברים שנמסרו גם על ידי בן זוגה י,

ואנמק.

ראשית המתלוננת לא נמצאה עקבית ביחס לסיבה בגינה לא התקשרה או הגיעה למשטרה. בהודעתה מיום למחרת ציינה כי לא התקשרה שכן הייתה עייפה והיה קשה לה להגיע לתחנה בשל הריונה. מנגד בריענון זיכרון שנערך לה, ביום 5.7.16 ציינה כי ביום האירוע היה חושך והיא לא רצתה ללכת לתחנה בשעה שכזו. עוד הוסיפה לראשונה נתון חדש ולפיו היא הגיעה בבוקרו של היום למחרת אולם נאמר לה שחוקר יגיע רק בצהריים (טענה שעובדתית אינה נכונה שכן התחנה מאוישת 24 שעות כאשר למצער זה עסוק בחקירה ויש להמתין). בבית המשפט תציין כי לא ראתה להגיע מיד לאחר האירוע שכן זה מיותר הואיל ואין הרבה חוקרים בתחנת נתיבות.

בין כך ובין כך, יש לתהות, מדוע המתלוננת שלכאורה חוותה אירוע טראומטי (שבו חולצה במזל על ידי עובר אורח אלמוני), לא התקשרה מיד לאחר האירוע או לאחר הגעתה לביתה, למשטרה. אם אכן כה חששה מהנאשם מצופה היה שלכל הפחות תתקשר למוקד 100 על מנת שינסו דבר ראשון לאתר את הנאשם בטרם יממש את איומיו. אפילו, כפי דברי המתלוננת זו טעתה לחשוב כי בשעה שכזו אין חוקרים, אין קשר בין הגשת תלונה וגבייתה באמצעות חוקר תורן לבין פעולות שיטור מידיות הנוגעות לאיתורו של הנאשם.

יתרה מכך, אפילו העדיפה שלא לכלות את זמנה בשעות הלילה בתחנת המשטרה, הרי שאליבא דידא גם לא ראתה לנכון להמתין בבוקרו של אותו יום למסור תלונה (בהנחה שאכן כפי דבריה אמרו לה להמתין) והלכה לעבודתה ללא ליווי של בן זוגה או בכלל.

רק לאחר שסיימה את עבודתה, התייצבה לראשונה בתחנת המשטרה ומסרה את תלונתה. שעומתה עם כך, זו מסרה שהלכה לעבודה שכן עליה לפרנס את ילדיה (דבר שאותו יש להעריך) אולם אין בו כדי ליתן הסבר מספק לאותו שיהיו לא כל שכן על רקע ההשפעה הנטענת שהייתה לאותו מפגש על מצבה הנפשי. אותו שיהיו לא עומד קנה אחד עם דבריה בסוף הודעתה המשטרתית לפיהם היא אינה מוכנה לצאת מהתחנה "עד שתעצרו אותו". הכיצד לפתע החשש הנו כה גדול עד כי אינה מוכנה לעזוב את המקום וזאת כאשר בבוקרו של יום, אפילו לפי דבריה, הלכה לעבודה ללא ליווי לאחר שעזבה המקום. דברים אלו יד בהם בעקיפין כדי ללמד על מגמת הפללה.

לא בלי קשר, אפילו לא ראתה לשתף את המשטרה באירוע שחוותה, יש לתהות מדוע לא התקשרה מיד לאחר מכן לבן זוגה והמתניה עד אשר ישוב לביתם על מנת לשתף אותו. תהיה זו מתחדדת בפרט נוכח היחסים הרעועים בין הנאשם לבין בן זוגה ונוכח דברי בן זוגה לפיהם אמר לה להתקשר באותו הרגע למשטרה דבר שנעשה רק ביום שלמחרת.

המתלוננת מציינת כי בעת שהייתה במשטרה דודתו של הנאשם ניסתה להדיח אותה בחקירה והעבירה לה מסר מהנאשם לפיה הוא מצטער ומבקש ממנה שתבטל את התלונה והכל בנוכחותה של החוקר פאני ששמעה את הדברים. השוטרת פאני העידה ומסרה כי לא הייתה עדה לכזו שיחה או התרחשות דומה.

זאת ועוד. בניגוד לתמונה אותה ביקש להציג בן זוגה של המתלוננת ניקולאי קטקוב, במסגרת חקירתו הראשית לפיהם

בינו לבין הנאשם אין כל קשר למעט היותו בן זוגה הנוכחי של המתלוננת, הרי שבמסגרת חקירתו הנגדית ובכלל נלמד כי השניים שהו יחדיו באותו תא כאסירים וכי בין השניים ישנם יחסים עכורים ביותר לרבות טענות מצד הנאשם כי הלה מאחורי גבו יצא עם המתלוננת, הגשת תלונות הדדיות בדבר איומים, לרבות איומים עם סכין. יצוין כי ניקולאי הוסיף פרטים מהותיים ביחס למעשיו ביום האירוע שלא מצא ביטוי בהודעה במשטרה (היותו בשיפוצים בביתו של חוקר משטרה עד לשעה 17:30). כך גם התגלו חוסר התאמות בין עדותו להודעה (אם כי לא משמעותיים) ביחס לשעות בהן סיים את העבודה ולפעולות שביצע.

להשלמת פרק זה, יצוין כי אין מחלוקת שלא התקבלה כל שיחת טלפון במוקד המשטרה בזמן האירוע גם לא מאותו אתיפוי הגם שהיה מצופה כי לאור דבריה הנטענים של המתלוננת אליו, או לאור האירוע אליו נחשף, היה מקום לבצע כזו שיחה.

מחדלי חקירה:

למן תחילת החקירה, הנאשם הכחיש המיוחס לו וביקש לבדוק האם יש במקום מצלמות. היחידה החוקרת ערכה בסמוך למסירת התלונה ניסיון לאתר מצלמות אבטחה אולם לא אותרו כאלה. גם לאחר הגשת כתב האישום וניהול המשפט הנאשם עתר באמצעות בא כוחו לאתר מצלמות אבטחה באזור על מנת להוכיח את גרסתו וזאת באמצעות עתירה לקבלת חומרי חקירה.

הנאשם דבק בבקשתו גם לאחר שהעתירה נדחתה והגיש על כך ערר לבית המשפט המחוזי. למעשה, רק בערר, בהתאם לדברים שהוצהרו על ידי ההגנה, ניתן צו והתגלה דבר קיומה של מצלמת אבטחה בסמיכות למקום האירוע בכניסה האחורית לעסק א.א. מזגנים. דא עקא, במועד שבו התגלתה המצלמה, הסרט הרלבנטי כבר נמחק.

ב"כ הנאשם, סבור כי מדובר במחדל חקירתי היורד לשורשם של דברים שיש בו כדי לפגוע קשות בהגנת הנאשם. המאשימה מנגד סבורה כי בשים לב לכך שהאירוע התרחש בשעת לילה כאשר מימלא לא ניתן היה לקלוט דבר במצלמה, אין לדבר על מחדל חקירה.

במחלוקת הנ"ל שבין הצדדים סבורני כי מדובר במחדל חקירה מהותי, מחדל של ממש שיש בו כדי לפגוע בהגנת הנאשם, ומבלי לקבוע מסמרות, בנסיבותיו של תיק זה די בו בפני עצמו כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

בטרם בית המשפט יידרש לגופם של דברים, לא למיותר לציין כי עצם העובדה שהנאשם כבר בסמוך לאחר חקירתו ולכל אורך ההליך המשפטי שב ודורש לאתר מצלמות אבטחה במקום, יש בה ולא בעקיפין לנסוך מימד של אמינות לגרסתו. חזקה שהנאשם לא היה מתעקש על איתורה של ראיה כה דרמטית (על רקע קו ההגנה) אם היה בה כדי לתעדו בזמן ובמקום האמורים. בהקשר לכך, לא התרשמתי מנאשם כה מתוחכם או בעל אמצעים באופן שערך את הברורים מבעוד מועד כך שהייתה כבר בידיעתו העובדה שהמצלמה האמורה (או כל מצלמה אחרת באזור) לא תיעדה אותו בשעה הרלבנטית.

בע"פ 3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל, התייחס בית המשפט העליון כב' השופט דנצינגר באריכות לסוגיית מחדלי החקירה והשפעתם:

"גם בהתחשב בהלכה לפיה אין המאשימה מחויבת להציג לבית המשפט את "הראיה המקסימלית" כל עוד הניחה תשתית ראייתית מספקת להרשעה, סבורני כי על המשטרה לתפוס ראיות רבות ואיכותיות ככל שניתן על מנת שתונח לפני בית המשפט תשתית ראייתית מקיפה ממנה ניתן יהיה ללמוד על התמונה העובדתית לאשורה. הדגיש זאת השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי:

"בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותו אמצעי לחשיפת האמת. ברוח זו נפסק כהאי ליטא: 'מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו' (ההדגשה במקור - י.ד.). [עניין אלחורטי, פסקה ז(2)].

עוד הדגיש השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי כי:

"במדינת חוק מתוקנת, כפי שמבקשים אנו להיות, הציפיה היא כי התביעה תפרוש בפני בית המשפט תשתית ראייתית רחבה, וכי בהדריכם את החוקרים על גורמי התביעה, הפרקליטות או התביעה המשטרית, לדרוש כי ככל הניתן לא תונח אבן רלבנטית שאינה הפוכה. חרף העומס המוטל על גורמי האכיפה אין מקום להתעלמות מכלל זה, והבקרה התביעתית צריכה לכלול אותו, ובמקרים רבים כך אכן קורה. יהיו איפוא מקרים חריגים שבהם תהא נפקות למחדלים כאלה, הן בבחינה מדוקדקת במיוחד של הראיות שהוגשו, והן - במקרים קיצוניים - אף מעבר לכך, בהנחת הנחות לטובת הנאשם, שמא נגרם לו עוול" [שם, פסקה ז(3)].

מנגד, ולצד האמור לעיל בית המשפט הדגיש באותו המקרה כי :

"מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו [ראו למשל: ע"פ 7164/07 אלהוושלה נ' מדינת ישראל (11.8.2008), פסקה 8 והאסמכתאות הנזכרות שם; עוד ראו לאחרונה פסק דינו של השופט נ' סולברג בע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012), פסקה 23 והאסמכתאות הנזכרות שם]. יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי אם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט [כן ראו פסק דינו של השופט נ' סולברג בע"פ 2489/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.2012), פסקה 25]. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין [פסק דינו של השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי]."

בעניינו אין מחלוקת כי היחידה החוקרת לא התעלמה מנושא מצלמות האבטחה במקום ואכן יצאה, ללא הואיל, לאתר את המצלמות. זאת עשתה הן לפני הגשת כתב האישום והן ביום 26.6.16 כאמור בת/4. ודוק, העובדה שמדובר במחדל

שאינו פרי זדון היא לכשעצמה אינה מבטלת את התוצאות האופרטיביות של אותו מחדל. הפסיקה גם אינה מחייבת הימצאותו של זדון לקביעתו של מחדל חקירה. הדברים אמורים אפילו להתרשמות בית המשפט אין לומר שההגנה פעלה באופן מיוחד וחריג לצורך איתור אותה מצלמה שכן כל שנעשה הוא להיכנס לבתי העסק ולשאול האם ישנה מצלמה אותה התקינו. המדובר בפעולה מתבקשת בפרט כאשר לא אחת מדובר במצלמות נסתרות נוספות על אלה הגלויות, בפרט כאשר אנו מצויים בעידן שבו אמצעים אלו ממוזערים ויכול ויגיעו בגודלם לכדי ראש סיכה.

תוצאותיו של מחדל זה לניהול הגנתו של הנאשם הנן רבות משקל. הדברים אמורים נוכח היות תיק זה בבחינת "מילה מול מילה" ובעיקר נוכח גרסתו לפי כלל לא פגש במתלוננת ולמעשה כלל לא היה באזור הנ"ל בעיר נתיבות. סרטון המצלמה מאותה העת יכול היה בנקל לאשש או להפריך את גרסת הנאשם.

אין בידי בית המשפט לקבל הטענה לפיה גם אם היו תופסים את סרטון המצלמה לא היה בכך כדי לשנות את התמונה הראייתית שכן ממילא לא ניתן היה להבחין באירוע. טענה זו נה טענה מוקשה מכמה טעמים. ראשית אין כל ידיעה מה היו תנאי התאורה באותה העת (ור' עמודי התאורה הקיימים בצילומים). שנית, אפילו היו תנאי חושך נמצא כי אותה מצלמה יכולה לקלוט ולו באופן בסיסי פרטים בעדשתה (וביחס לכך הוגשה תמונה מטעם ההגנה וכן ר' דברי המתלוננת לפיהם הגם שהיה חשוך הבחינה בדמות של גבר מרחוק) והדברים מקבלים משנה תוקף נוכח גרסת הנאשם לפיה כלל לא היה במקום. למעשה די היה לזהות מעבר של דמויות בשעות הרלבנטיות בשביל, אפילו לא ניתן לזהות את פניהן, על מנת לאשש או להפריך את גרסת הנאשם. מעבר לכך, ברי כי גם אם האירוע לא היה בדיוק מתחת לאותה מצלמה, הרי שיש ביכולתה לקלוט את המעבר של הולכי הרגל אל המקום הנטען וממנו.

יפים לעניינו דברי בית המשפט בעניין לחוטרי: " ..ככלל על בית המשפט להעדיף הרשעה על יסוד תשתית ראייתית רחבה על פני מינימום ראייתי נדרש, אשר על אף שהוא מאפשר הרשעה בפליילים הוא מותיר חללים ראייתיים בלתי רצויים ותחושת אי נוחות. לכן, על המשטרה מוטלת לטעמי חובה לפעול לאיתורן של כל הראיות שעשויות להיות רלבנטיות הן למלאכת החקירה והן למלאכת הכרעת הדין" .

די בכל האמור לעיל על מנת להביא לזיכוי של הנאשם מן המיוחס לו.

האליבי של הנאשם:

בפתח דבר יאמר סופו ולפיו, אפילו מצא בית המשפט כי האליבי של הנאשם הופרך, על המשקל שיש להפרכתו של אליבי, אין בכך כדי לסייע למאשימה נוכח אותן תהיות ואותו מחדל חקירה. הדברים אמורים גם מתוך כך שהפרכת אליבי אינה מהווה ראייה ישירה להוכחת המעשה אלא יש בה להצטרף אל יתרת הראיות כראיית חיזוק.

בשים לב לאמור לעיל ולמעלה מן הצורך אציין כי ספק בעיני בית המשפט האם ניתן לומר כי האליבי של הנאשם הופרך באמצעות ראיות אובייקטיביות ואנמק: כבר בחקירתו הראשונה במשטרה, הנאשם לא שלל שיצא ביום 15.3.16, מהבית של אלכסנדר. לא רק שיצא, אלא פגש בבן זוגה של המתלוננת שאיים עליו. בחינה מדוקדקת של הדברים מלמדת כי טענתו הייתה, כי בשעת הלילה כבר חזר לביתו של אלכסנדר: "אני לא פגשתי את ו ביום שלישי בכלל הייתי

אצל חבר אלכסנדר מזון כל הערב ישנתי אצלו יומיים לא יצאתי מהבית ביום שלישי מהבית מהערב הייתי בבית הרבה לפני 21:00 בערב. (הדגשה לא במקור). יושם אל לב כי משפט זה של הנאשם נרשם בהודעתו ללא ניקוד על האפשרויות הנגזרות מהמיקום בו יושמו פסיק ונקודה. אם היה ספק ביחס לטענת האליבי של הנאשם הרי שגם בבית המשפט, שב וטען כי ביום התקיפה הנטענת יצא מביתו אם כי שב אליו לפני השעה 21:00. כך מצאו הדברים ביטויים:

עו"ד גנית אטיאס: עכשיו, אתה מציין שב-15.03, יום שלישי, אני חוזרת לזה, אתה היית כמעט כל היום בבית של אלכסנדר.

רדז' אשורוב: כן.

עו"ד גנית אטיאס: למה אתה אומר כמעט, איפה היית?

רדז' אשורוב: לקראת הערב, הלכתי לאסוף את כל הדברים שלי, הדברים הקטנים ולחזור.

עו"ד גנית אטיאס: הבנתי, אוקי, אוקי. אז אלכסנדר אמר ובצדק, כמו שאתה אומר עכשיו, שלקראת הערב יצאת וחזרת, הוא כבר ישן, זה היה בלילה, נכון? שהוא כבר ישן, פתחת לו את הדלת?

עו"ד דודי אביטן: לגבי איזה תאריך?

עו"ד גנית אטיאס: אל תתערב.

עו"ד דודי אביטן: בטח שאני אתערב, לגבי איזה תאריך את שואלת אותו?

עו"ד גנית אטיאס: יופי. אני שואלת על ה-15.03, הוא אמר שלקראת הערב הוא יצא.

עו"ד דודי אביטן: אז אני מתנגד כי אלכסנדר אמר שהוא לא זוכר אם זה היה ביום שני או ביום שלישי.

כ.ה בן טולילה: היא שואלת לגבי...

עו"ד דודי אביטן: לא, היא אמרה שאלכסנדר טוען שביום שלישי אתה יצאת לפני הערב וחזרת אחרי שהוא נרדם, זה לא נכון כי אלכסנדר אומר שהוא לא זוכר אם זה היה ביום שלישי או ביום שני, אני מתנגד לקבוע שזה היה ב-15.

עו"ד גנית אטיאס: אוקי. אז אני שוב שואלת, אתה אמרת שב-15.03 אתה יצאת לקראת הערב לכיוון המקלט כדי לקחת בגדים, נכון?

רדז' אשורוב: דברים שנשארו שם.

עו"ד גנית אטיאס: נכון, בסדר, אוקי.

ופגשתי את ניקולאי בדרך.

רדז' אשורוב:

כאשר גם אליבא הנאשם הוא יצא אחר הצהריים ופגש בערב את בן זוגה של המתלוננת אולם חזר לפני 21:00 נשאלת איפה השאלה האם יש לראות בעדותו של אלכסנדר מילר כעדות מספקת ואובייקטיבית לסתירת האליבי, וביתר קונקרטיות סתירת גירסתו של הנאשם ביחס **לשעה** בא יצא וחזר מביתו באותו היום. התשובה לכך הנה שלילית.

הדברים אמורים לא רק מתוך הסתירה בין שני הודעותיו של העד אלכסנדר ושהוגשו לעיונו של בית המשפט, אלא גם מתוך התרשמות בלתי אמצעית מעדותו בפרט נוכח התיאור אותו זה מוסר ביחס למעשיו בכל ימות השבוע: **"אצלי אותו דבר מיום ראשון עד שבת. אותו דבר. אני לא עובד. יש לי בעיות בריאות. אותם דברים.. בערב הוא הלך להביא תיקים ולא הלכתי איתו...אני נרדמתי...שעה וחצי, שעתיים, משהו כזה...אני לא יודע, הוא תקתק.. לא הסתכלתי בשעון."**

תשובות דומות ביחס לשגרת יומו של העד, וכאלה המלמדות חוסר אפשרותו לעמוד במדויק על השעות, הימים ואף לא קרוב לכך ניתנו גם במסגרת חקירתו הנגדית ובחקירתו החוזרת: **"כן. בזמן האחרון בכל תיק מכניסים אותי. התעייפתי כבר, אני חולה. אין לי כוח לבוא. גם בשביל לבוא לפה אימא שלי שלחה לי כסף...זה לא כ"כ מסובך, כי זה לא קטטה, זה לא מכות, זה בן אדם היה אצלי, פשוט מאוד, בזמן מסוים הבאתי לו תיקים, הלך לאסוף את הדברים, ומה שקרה קרה. זהו...כן, כי בשבילי אני לא מסתכל, שלישי... בן אדם שיושב בבית..."**

עוד ר' דברי הנאשם מדוע העדיף ללכת לביתו של אלכסנדר ולא לבית דודתו והדברים מדברים מאליהם. כשזו תמונה הדברים, לא מצאתי לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת כי האליבי של הנאשם ביחס לשעה בה חזר לביתו של אלכסנדר, הופרך.

סוף דבר:

מקום בו מדובר בתיק של גרסה מול גרסה, מקום בו בעדותה של המתלוננת נמצאו פריכות מסוימת וכך גם שיהיו שאינו מוסבר, מקום בו גרסתו של הנאשם על פני הדברים נמצא עקבית, מקום בו נמצא מחדל חקירה בולט, מקום בו המתלוננת מודה כי שיקרה לא אחת במשטרה עבור בן זוגה, הרי שנוצר ספק סביר ממנו זכאי הנאשם ליהנות, ועל כן הנני להורות על זיכוי.

הנאשם ישוחרר לאחר הדיון בהתאם לנהלים.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"א תמוז תשע"ו, 27/07/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט